

зата, взематъ лъжичкитѣ и ужка посѣгнатъ къмъ вареното жито, вглеждатъ се единъ въ други, и сълзитѣ имъ рукуватъ по бузитѣ.

— Богъ да я прости! — куражи ги чичо Бойко, синътъ на баба Гора, ала и той заплаква. Презъ сълзи наставя: „Нека я запомнимъ всички, защото бѣше добра и работлива. Що е работа сработила, нѣма чета и брой. А що е добрини сторила, ще ѝ се намѣри тамъ горе при Бога, — рече чичо Бойко и притегли при себе си една торба, развърза я и почна да вади едно по едно разни вжзелчета. На всѣко отъ тѣхъ имаше бележка за кого е. Всички се спогледаха и смаяха. — Развържете ги! — продума чичо Бойко. Забързаха малкитѣ ржички и развързаха вжзелчетата, а въ тѣхъ какво ли не: отъ меки бѣли парички до свѣтли жълти жълтички, кръстчета, гривни, гердани и др. — Богъ да я прости! Богъ да я прости! Вѣчна ти паметъ, мила бабо! — извикаха всички, и въ стаята нахлу сякашъ нѣкаква свѣтлина, всрѣдъ която баба Гора се усмихна и благослови челядъта си.

НИКОЛА МОНЕВЪ

Народна пѣсень за Бѣло море

Свѣтло и топло пролѣтно утро. Къмъ пристанището на Дедеагачъ бързатъ двама български войници. Тази сутринъ сж имъ съобщили, че утре ги уволняватъ и сж ги пустнали въ града да си купятъ, каквото желаятъ. Тѣ бързатъ да се полюбуватъ още еднажъ на Бѣло море, преди да си заминатъ. Когато стигатъ до брѣга, спиратъ край пристанището при пълнитѣ съ риба лодки.

Рибаритѣ съ запретнати до лактитѣ ржце пробиратъ наловената риба и я разпредѣлятъ въ кошове. Въ единъ кошъ хвърлятъ барбуни, въ другъ — змиорки, въ трети — бѣла риба и каква ли не още. Най-малкитѣ рибки връщатъ отново въ морето, да порастнатъ. Тамъ захвърлятъ и непотрѣбнитѣ морски животни, случайно попаднали въ мрежитѣ имъ.

Войниците гледатъ и се удивляватъ на обилния риболовъ.

— Въ тая лодка има най-малко сто килограма риба, — обади се единиятъ войникъ.

— Азъ мисля, че е повече, — дума другиятъ.

— Не сто, а надъ двесте килограма е, — казва самодоволно единъ отъ рибаритѣ!

— Бѣло богатство! — възхищава се първиятъ войникъ, като хвърля погледъ и върху другитѣ пълни съ риба лодки,

— И никога не се свършва, — добавя другарътъ му.